

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽi/39/2014
Identifikačné číslo spisu:	3013200509
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2015
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3013200509.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: Centrum environmentálnych aktivít, Mierové námestie 29, Trenčín, IČO: 34 058 028, zastúpený Mgr. Evou Kováčechovou, advokátkou so sídlom Komenského 21, Banská Bystrica, proti žalovanému: Mesto Trenčín, Mierové námestie 2, Trenčín, zastúpený advokátskou kanceláriou GARANT PARTNER legal s.r.o., Einsteinova 21, Bratislava, IČO: 36 856 380, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ÚP-2013/2293/49056 zo dňa 17. apríla 2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/94/2013 - 56 zo dňa 23. apríla 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/94/2013 - 56 zo dňa 23. apríla 2014, p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 177,86 € titulom trov právneho zastúpenia, na bankový účet právnej zástupkyne žalobcu Mgr. Evy Kováčechovej, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom postupom podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O. s. p., zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „O. s. p.“) zrušil rozhodnutie (oznámenie) žalovaného č. MV-SLV-14/OLVS-2010 zo dňa 19.01.2010.

Druhým výrokom napadnutého rozsudku krajský súd postupom podľa § 250j ods. 6 O. s. p. uložil žalovanému povinnosť sprístupniť žalobcovi „Správu z právneho auditu“ vypracovanú v zmysle čl. I ods. 3 a 4 zmluvy o poskytnutí právnych služieb uzatvorenú dňa 22.12.2010 medzi Mestom Trenčín a GARANT PARTNER legal s.r.o.

Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov sa v preskúmvanej veci dopustili takej vady konania, majúcej za následok nezákonnosť ich rozhodnutia, keď ich rozhodnutia (oznámenia o odložení vecí) sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Listinu primátora žalovaného (ako oprávneného orgánu podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z.) č. ÚP-2013/2293/49056 zo dňa 17.04.2013 označenú ako „Oznámenie k podaniu žiadateľa o sprístupnení

informácie", ktorým oznámil žalobcovi, že jeho žiadosť o sprístupnenie informácie (žiadosť žalobcu zo dňa 21.09.2011 o sprístupnenie správy z právneho auditu vypracovanej v zmysle čl. I ods. 3 a 4 zmluvy o poskytnutí právnych služieb uzatvorenej dňa 22.12.2010 medzi Mestom Trenčín a GARANT PARTNER legal s.r.o.) bola odložená s tým, že odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Mesta Trenčín ako správneho orgánu I. stupňa o sprístupnení informácie podľa primátora nie je možné vybaviť v zmysle zákonných ustanovení, bolo potrebné považovať za rozhodnutie, ktoré môže byť predmetom súdneho prieskumu podľa V. časti O. s. p. Predmetom preskúvacieho konania bolo rozhodnutie (oznámenie) a postup primátora žalovaného, ktorým rozhodoval v konečnej platnosti o žiadosti žalobcu na poskytnutie požadovaných informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „ZSI“). V správnom súdnictve je právo na prístup k súdu vymedzené princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúvajú všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje (§ 248 O. s. p.). Uvedené ustanovenie je súčasne dôležitou interpretačnou pomôckou, pretože výnimky z aplikácie ústavy, i keď sú ustanovené zákonom, nie je možné vykladať extenzívne, ale reštriktívne. V prípade pochybností nie je vadou konania, ak súd reštriktívnym výkladom ustanovenia § 248 písm. a/ O. s. p. poskytne účastníkovi súdnu ochranu v súlade s čl. 152 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR. Podľa ustálenej judikatúry - nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. I. ÚS 37/95, II. ÚS 50/01, I. ÚS 52/02, III. ÚS 183/2003; PL. ÚS 21/08, I. ÚS 354/08) a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 8Sžf/29/2010, ZSP 5/2011, 5Sžp/5/2011), môžu byť predmetom preskúmania súdom aj rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb. Súdna prax ustálila, že rozhodnutím správneho orgánu je každé rozhodnutie, ktorým sa zakladajú, menia, rušia alebo ktorými môžu byť priamo dotknuté práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb. Za spôsobilý predmet súdneho prieskumu sa považujú aj listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej správy. V súdnej veci nebolo možné odhliadnuť od skutočnosti, že napriek tomu, že v konaní podľa ZSI nie je povinnosťou správneho orgánu vydať rozhodnutie v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3 v spojení s § 18 ods. 2 ZSI), oznámenie o odložení žiadosti vážnym spôsobom zasahuje do práv žalobcu, nakoľko sa mu ním odníma nielen možnosť preskúmania prvostupňového správneho rozhodnutia, ale aj možnosť preskúmania správneho rozhodnutia súdom v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR. Oznámenie o odložení žiadosti bez ohľadu na jeho formu, treba považovať za procesný úkon správneho orgánu, ktorého obsah má autoritatívny vzťah k jeho adresátovi (žalobcovi), a že správny orgán v tomto prípade vystupuje v úlohe vykonávateľa štátnej moci, nie iba v pozícii oznamovateľa.

Krajský súd poukázal, že žalovaný od podania žiadosti (od 21.09.2011) vie presne identifikovať, akú informáciu žalobca od neho požaduje. Počas celého 1,5 roka (od 21.09.2011 do 25.02.2013 - kedy žalovaný vyzval žalobcu na doplnenie neúplnej žiadosti) bolo úplne zrejme ako žalobcovi tak i žalovanému, že žalobca od žalovaného požaduje celý dokument „právny audit“, ktorý pre Mesto Trenčín vypracovala advokátska kancelária GARANT PARTNER legal s.r.o. To, že žalobcovi muselo byť zrejme a zrejme aj bolo, čo konkrétne žalovaný od neho žiada, vyplýva z viacerých skutočností. Jednak pre Mesto Trenčín bol vykonaný len jeden právny audit, a to práve advokátskou kanceláriou GARANT PARTNER legal s.r.o., a práve na základe zmluvy o poskytnutí právnych služieb zo dňa 22.12.2010. Žalobca vo svojej pôvodnej žiadosti zo dňa 21.09.2011 a aj v jej doplnení zo dňa 06.03.2013 špecifikoval svoju požiadavku na sprístupnenie informácie presne údajmi, ktoré jednoznačne označili informáciu - dokument, ktorý žalobca od žalovaného žiadal. Žalovaný obratom po doručení žiadosti o sprístupnenie informácie žiadal AK GARANT PARTNER legal s.r.o. o udelenie súhlasu, nakoľko považoval audit (dokument ako celok) za dielo v zmysle autorského zákona. V neposlednom rade i z vyjadrenia žalovaného, keď sa obsiahlo zaoberal rozdielom medzi informáciou a dokumentom bolo zrejme, že žalovaný bol uzrozumený s tým, že žalobca od neho žiadal sprístupnenie dokumentu. Nakoniec uvedenú vedomosť potvrdil žalovaný i v samotnej výzve zo dňa 25.02.2013, resp. v oznámení o odložení žiadosti zo dňa 19.03.2013, keď uviedol, že informáciou nie je poskytovanie dokumentov a ich kópií, resp. keď výslovne uviedol, cit.: „žalobca žiadal sprístupniť kópiu celej (kompletnej) Správy z právneho auditu“. V tejto súvislosti nemožno ponechať bez povšimnutia, že sprístupnenie uvedenej správy z právneho auditu bolo predmetom aj iných konaní na tunajšom súde (sp. zn. 13S/152/2013, 11S/65/2011), a bolo

predmetom aj súdneho prieskumu na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 6SŽi/5/2012, pričom ani Krajskému súdu v Trenčíne, ani Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nespôsobovala žiadosť žiadateľa o sprístupnenie „Správy z právneho auditu“ žiadne pochybnosti o tom, že od žalovaného sa žiada sprístupniť celý dokument - audit. Niet pochyb, že žalovaný od počiatku (od 21.09.2011) vedel presne identifikovať, akú informáciu žalobca od neho požaduje. Postup podľa § 14 ods. 2 a 3 ZSI zo strany žalovaného nebol namieste, a pokiaľ ho žalovaný aplikoval, porušil tým zákon. Citované ustanovenia nemôžu byť zneužívané na to, aby správny orgán výzvou v zmysle § 14 ods. 2 a 3 ZSI nútil žiadateľa upraviť svoju žiadosť do podoby, v akej je správny orgán ochotný žiadosti vyhovieť. Za daného stavu bolo oznámenie žalovaného o odložení žiadosti a najmä jeho zdôvodnenie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre nezrozumiteľnosť. Z uvedeného oznámenia nijakým spôsobom nevyplýva, prečo žalovaný po 1,5 roku zmenil svoj názor a ustálil, že žiadosť žalobcu nie je úplná a prečo ho pod sankciou odloženia žiadosti vyzval na doplnenie. Dôvod uvedenej zmeny názoru nevyplýva ani z oznámenia primátora Mesta Trenčín, ktoré je predmetom súdneho prieskumu. Zo samotného preskúmaného rozhodnutia je zrejmé, že sa primátor touto otázkou vôbec nezaoberal. Celý postup správneho orgánu sa krajskému súdu javil ako účelový, s úmyslom nesprístupniť žalobcovi požadovanú informáciu a dokonca ako postup, ktorým sa malo žalobcovi zabrániť preskúmať postup žalovaného. Žalovanému ako povinnej osobe bola doručená úplná žiadosť na sprístupnenie informácie, jeho povinnosťou bolo žiadosť sprístupniť, alebo rozhodnúť o odmietnutí požadovanej informácie a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Takýto postup však v prejednávanej veci dodržaný nebol, čím bol porušený ZSI, pričom odvolací orgán nezákonný postup nenapravil, ale ho odobril. Žiadateľ, ktorému nie je vyhovieť sa musí z rozhodnutia dozvedieť, prečo mu nebola požadovaná informácia sprístupnená. Pokiaľ tomu tak nie je, t.j. jeho žiadosti v konečnom dôsledku vyhovieť nebolo a žiadateľ ani nevie prečo, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci, je postup správneho orgánu v rozpore so zákonom a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné.

Krajský súd zároveň poukázal na ďalšie porušenie zákona zo strany žalovaného, ktoré spočívalo v tom, že žalobca nebol riadne vyzvaný v zmysle § 14 ods. 3 ZSI. Žalovaný bol povinný poučiť žalobcu ako žiadateľa o tom, ako treba doplniť jeho žiadosť, ktorú povinnosť si žalovaný absolútne nesplnil. Už len z tohto dôvodu nemal žalovaný zákonný podklad na to, aby žiadosť žalobcu odložil v zmysle § 14 ods. 3 veta posledná ZSI. Pokiaľ totiž výzva žalovaného neobsahovala zákonom predpísané náležitosti (neobsahovala spôsob, akým má žalobca doplniť svoju žiadosť), má to také právne dôsledky, že na takúto výzvu nemožno prihliadať, t.j. platí, že žalovaný nevyzval žalobcu na doplnenie jeho žiadosti. Za daného stavu (keďže žalovaný nevyzval žalobcu na doplnenie jeho žiadosti) bol žalovaný povinný postupovať v zmysle § 18 v nadväznosti na § 12 ZSI tak, že sprístupní žalobcom požadovaný dokument po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon a v rozsahu nesprístupnenia informácií bol žalovaný povinný vydať v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie, a to riadne zdôvodnené (§ 46 a § 47 správneho poriadku), s uvedením skutočností, na základe ktorých je možné posúdiť, aké informácie a z akých dôvodov neboli a nemohli byť z požadovaného právneho auditu sprístupnené.

Keďže žalobca sa v žalobnom petite domáhal i uloženia povinnosti sprístupniť žalobcovi „Správu z právneho auditu“ vypracovanú v zmysle čl. I ods. 3 a 4 zmluvy o poskytnutí právnych služieb uzatvorenú dňa 22.12.2010 medzi Mestom Trenčín a GARANT PARTNER legal s.r.o., žalovaný bol zo strany krajského súdu vyzvaný dňa 26.06.2013, na vyjadrenie sa k žalobe v lehote 15 dní. Vo svojom vyjadrení zo dňa 15.07.2013 žalovaný uviedol tri dôvody, pre ktoré podľa jeho názoru nebolo možné sprístupniť požadovaný dokument (správu z právneho auditu), a to 1. že „Správa z právneho auditu“ je autorským dielom, 2. že v zmysle ZSI je možné sprístupňovať len konkrétne informácie a nie celý dokument a 3. že „Správa z právneho auditu“ je informáciou na opakované použitie, a teda žalovaný nie je povinný sprístupniť túto informáciu.

Krajský súd predovšetkým zdôraznil, že napriek výslovnej žiadosti, aby žalovaný súdu predložil kompletný administratívny spis, žalovaný súdu predložil administratívny spis neobsahujúci „Správu z právneho auditu“, ktorá je podstatou celého sporu. Túto povinnosť si žalovaný nesplnil ani v ďalších konaniach vedených na Krajskom súde v Trenčíne (sp. zn. 13S/152/2013, 11S/65/2011, 13S/126/2011, príp. v konaní pred Najvyšším súdom SR, sp. zn. 6SŽi/5/2012), predmetom ktorých bolo práve sprístupnenie tejto správy z právneho auditu. V konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 13S/152/2013 bol súčasťou administratívneho spisu len 4 - stranový dokument v pdf. formáte, z ktorého vyplýva len to, že právny audit sa týkal štyroch oblastí, a to konkrétne samosprávne predpisy

mesta (bod I.), pracovnoprávna oblasť (bod II.), zmluvné vzťahy mesta (bod III.), právne konanie mesta a rozpočtové organizácie mesta (bod IV.), teda zrejme nie celý audit, za ktorý mal žalovaný podľa zmluvy vyplatiť advokátskej kancelárii GARANT PARTNER legal s.r.o. odplatu 9600 € vrátane DPH. Súdu nebolo zo strany žalovaného ani uvedené, či predmetná správa z právneho auditu je obsiahlym a členeným dokumentom, či obsahuje nejaké prílohy a pod. Bolo povinnosťou žalovaného, aby súdu nielen predložil uvedenú správu z právneho auditu, ale aby aj súdu uviedol dôvody a právne úvahy akými sa riadil pri ustálení záveru, že nie je možné predmetnú správu z právneho auditu sprístupniť, a to vo vzťahu ku každej jednotlivjej časti právneho auditu samostatne. Ak totiž čo aj len jedna časť právneho auditu spĺňa podmienky sprístupnenia, nemôže byť žiadosti o sprístupnenie celého právneho auditu nevyhovené v celku, ale musí byť aspoň čiastočne právny audit sprístupnený, t.j. žalovaný teda nemôže v súdnej veci odmietnuť sprístupniť celý právny audit len s poukazom na to, že časť tohto právneho auditu nie je možné sprístupniť. Z uvedeného dôvodu bol žalovaný povinný sa vyjadriť k možnosti resp. nemožnosti sprístupnenia jednotlivých častí právneho auditu osobitne, ktorú povinnosť si nesplnil.

Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že predmetný právny audit je autorským dielom, keďže žalovaný na podporu svojho tvrdenia neuviedol žiaden argument. Tunajší súd má čiastočné poznatky o predmetnom právnom audite, keď v spise tunajšieho súdu sp. zn. 13S/152/2013 sa nachádza 4 - stranový dokument v pdf. formáte, z ktorého vyplýva len to, že právny audit sa týkal štyroch oblastí, a to konkrétne samosprávne predpisy mesta (bod I.), pracovnoprávna oblasť (bod II.), zmluvné vzťahy mesta (bod III.), právne konanie mesta a rozpočtové organizácie mesta (bod IV.). Uvedený štvorstranový dokument nemá atribúty autorského diela. Skutočnosť, že niekto je pôvodcom určitého dokumentu automaticky neznamená, že ide o tvorivú činnosť. Autorské dielo ako výsledok tvorivej činnosti je jedinečné a nemôže pochádzať od nikoho iného, ako práve od autora. Ak od odlišných osôb môže pochádzať zhodný výsledok duševnej činnosti, nejde o autorské dielo, ale ide o produkt netvorivej, rutinnej činnosti. Uvedený štvorstranový dokument je vskutku produktom rutinnej činnosti, nemožno teda v žiadnom prípade hovoriť o autorskom diele. Iné znalosti o právnom audite žalovaný súdu neposkytol, jeho obsah (obsah právneho auditu) žalovaný nevymedzil ani rámcovo. Vychádzajúc z uvedeného súd konštatoval, že žalovaný nepreukázal, že správa z právneho auditu je autorským dielom.

Námietku žalovaného, že nemal povinnosť v zmysle ZSI sprístupniť „Správu z právneho auditu“, s odôvodnením, že ide o dokument, vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Uvedený záver nevyplyva ani z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, na ktoré sa žalovaný odvolával (sp. zn. 3SŽ/16/2004, sp. zn. 5SŽi/4/2009, 2SŽo/190/2008 ako i iné). Práve naopak, z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 08.04.2005, sp. zn. 3SŽ/16/2004 jednoznačne vyplýva, že žalobca mohol žiadať od žalovaného kópiu správy z právneho auditu a bolo následne na žalovanom (pokiaľ bol toho názoru, že uvedený dokument nie je možné žalobcovi v celosti sprístupniť), aby žalobcu riadne vyzval (s poučením, ako treba žiadosť doplniť) na doplnenie jeho žiadosti s tým, že pokiaľ tak žalovaný neučinil, ako tomu bolo i v súdnej veci, bol žalovaný povinný postupovať v zmysle § 12, § 18 ZSI tak, že sprístupní žalobcovi ním požadovaný dokument po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon a v rozsahu nesprístupnenia informácií bol žalovaný povinný vydať v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie, a to riadne zdôvodnené (§ 46 a § 47 správneho poriadku), s uvedením skutočností, na základe ktorých je možné posúdiť, aké informácie a z akých dôvodov neboli a nemohli byť z požadovaného „právneho auditu“ sprístupnené.

Pokiaľ ide o rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na závery ktoré sa žalovaný odvoláva, krajský súd zdôraznil, že konkrétne citácie nemožno vytrhnúť z celkového kontextu rozsudku, ale je ho potrebné interpretovať v súvislosti s ostatnými názormi vyjadrenými v týchto rozsudkoch Najvyššieho súdu SR a s prihliadnutím i na skutkové okolnosti konkrétneho prípadu. Pokiaľ ide o skutkové okolnosti pri posudzovaní sprístupnenia dokumentov v prípadoch riešených Najvyšším súdom SR sa vždy riešila otázka sprístupnenia právne zložitej dvoj - trojstrannej zmluvy, často s medzinárodným prvkom, nikdy nie sprístupnenie dokumentu povahou totožnou ako je v súdnej veci „Správa o právnom audite“, o ktorom dokumente je dôvodné sa domnievať (keďže súd má poznatky len o existencii 4 - stranového dokumentu, a žalovaný doposiaľ v žiadnom z prebiehajúcich konaní ani rámcovo neuviedol obsah predmetného právneho auditu), že svojou povahou ide o relatívne právne jednoduchý dokument (nie je tak zložitý, ako vyššie uvedené zmluvy), v čom je podstatný rozdiel. Závery spomínaných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR bolo potrebné interpretovať tak, že pokiaľ ide o dokumenty, ktoré obsahujú množstvo údajov a ujedaní rôznej povahy, z ktorého dôvodu tieto dokumenty požívajú rôznu ochranu, a

nemôžu byť z tohto dôvodu v celosti ako kópie žiadateľovi sprístupnené (napr. z dôvodu ochrany obchodného tajomstva alebo ochrany informácií dôverného charakteru), nezbavuje to povinnú osobu (v tomto prípade žalovaného) povinnosti sprístupniť jednotlivé informácie zo zmluvy a ďalšieho materiálu, vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje ZSI. Povinnej osobe je zachované právo v zmysle § 14 ods. 3 ZSI vyzvať žiadateľa (žalobcu) na doplnenie neúplnej žiadosti, čomu korešponduje to, že požiadavka žalobcu ako žiadateľa na poskytnutie dokumentu nezbavuje žalobcu povinnosti špecifikovať, ktorých informácií sa žiadosť týka. Toto všetko vyššie uvedené sa však vzťahuje len na prípady, v ktorých je predmetom sprístupnenia zložitý (spravidla právne zložitý) dokument (ktorý okrem informácií obsahuje i údaje a ujednania rôznej povahy), o ktorý prípad však pri „správe o právnom audite“ evidentne nejde. Nemožno teda mechanicky vychádzať z toho, že dokument nie je informáciou v zmysle ZSI. To, či je určitý dokument „len“ informáciou, alebo i súhrnom množstva ďalších údajov a ujednaní je dané jeho samotným obsahom (úplný obsah dokumentu žiadateľ zásadne nepozná, preto mu nemožno brániť v tom, aby žiadal od povinnej osoby sprístupnenie celého dokumentu). Pokiaľ žiadateľ bude žiadať od povinnej osoby kópiu „jednoduchého“ dokumentu (ako je tomu i v súdnej veci, keď správu z právneho auditu nemožno na základe doposiaľ dostupných informácií považovať za v nejakom smere zložitý dokument), nezostane povinnej osobe nič iné, ako žiadateľovi (žalobcovi) vyhotoviť kópiu požadovaného dokumentu. Krajský súd zdôraznil, že ZSI je realizáciou čl. 17 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, preto výklad pojmu informácia nesmie fakticky zužovať rozsah ústavou zaručených práv. V súlade s ústavou a komunitárnym právom je potrebné pojem informácia vykladať tak, že za informáciu je potrebné považovať akýkoľvek textový (prípadne grafický) obsah listín, takže vyhotovenie kópií listín je v podstate jediným racionálnym prostriedkom sprístupnenie požadovaných informácií ich žiadateľovi.

Ako nedôvodnú posúdil krajský súd námietku žalovaného, že správu z právneho auditu nemôže žalovaný sprístupniť žalobcovi z dôvodu, že ide o informáciu na opakované použitie. Jej nedôvodnosť je daná už len tým, že správu z právneho auditu, i keď v obmedzenom rozsahu žalovaný poskytol minimálne subjektu „Klub právnikov mesta Trenčín, občianske združenie, so sídlom Trenčín, Piaristická 46“, a preto je žalovaný povinný túto správu z právneho auditu poskytnúť i žalobcovi, inak by porušil § 21e ods. 1 ZSI. Žalovaný tak v konaní nepreukázal dôvody nesprístupnenia žalobcom požadovaného dokumentu.

Krajský súd záverom zdôraznil povinnosť všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou naplňovať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota. S princípom právnej istoty logicky korešponduje zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnako. Pokiaľ ide o konkrétny prípad, v obdobnej veci tunajší súd už opakovane rozhodoval (sp. zn. 13S/152/2013, 11S/65/2011), jeho rozhodnutie bolo potvrdené Najvyšším súdom Slovenskej republiky (sp. zn. 6SŽi/5/2012), preto niet žiadneho dôvodu, aby sa súd v súdnej veci odchýlil od skôr prijatého právneho názoru potvrdeného i Najvyšším súdom Slovenskej republiky.

K povahe práva na prístup k informáciám krajský súd v uviedol, že niet pochyb o tom, že prihlásením sa Slovenskej republiky k princípom demokratického právneho štátu, resp. prijatím Listiny základných práv a slobôd a Ústavy Slovenskej republiky došlo aj u nás k prechodu od koncepcie diskretnosti verejnej správy (štátnej správy i samosprávy) k princípu publicity správy (t.j. jej otvorenosti a transparentnosti). Tým sa zmenilo základné právne - filozofické východisko pri riešení otázky prístupu verejnosti k informáciám o činnosti verejnej správy v tom zmysle, že teraz majú v zásade všetci právny nárok na prístup ku všetkým informáciám okrem tých, ktoré sú osobitným zákonom a taxatívne a iba z nevyhnutných dôvodov vylúčené. Zmyslom informovanosti občanov o verejnej moci je pre túto moc samu esenciálnou spätnou väzbou, kvalitatívnym faktorom a zároveň aj poistkou proti zneužitiu. Ďalším nepopierateľným významom subjektívneho a tým aj vynútiteľného práva na informácie je jeho funkcia kontrolná vo vzťahu k fungovaniu verejnej moci. Dostatočne rozsiahly, jednoduchý a rýchly prístup k informáciám má tiež priaznivý vplyv na dôveru občanov v demokratické inštitúcie a na ich ochotu podieľať sa na verejnom živote. Situácie, kedy samotné získavanie podkladových informácií robí občanom problémy, sú pre nich demotivujúce, pretože tým nadobúdajú pocit nemožnosti účinne ovplyvniť správu vecí verejných.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v sume 733,58 €.

Proti predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

Uviedol, že neexistencia legálnej definície pojmu informácie a nesprávna transpozícia smernice 2003/98/ES mala za následok nesprávne rozlišovanie pojmov informácia a dokument, čím dávala možnosť mimoriadne extenzívneho výkladu práv oprávnených subjektov a následne i priame rozširovanie povinností povinných osôb. Súdna prax ustálila, že informácia podľa Slovníka spoločenských vied je správa, údaj, poučenie, ktorú fyzická osoba alebo právnická osoba odovzdáva inej fyzickej alebo právnickej osobe. Informácia je základom komunikácie. Človek ňou získava nové poznanie a komunikuje s inými ľuďmi. Informácia je konkrétna správa, údaj resp. poučenie v jeho najjednoduchšej podobe, ktorú má povinná osoba k dispozícii. Ak je táto informácia zachytená na určitom médiu ide o dokument. Je garantované právo na informácie, avšak právo na kópiu dokumentu garantované nie je. Správa z právneho auditu je dokumentom a v zmysle smernice 2003/98/ES aj informáciou na opakované použitie, pričom v tejto súvislosti žalovaný poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 341/2012 Z. z., v ktorej je uvedené, že „smernica ani návrh zákona neobsahujú povinnosť povinnej osoby sprístupniť informácie na opakované použitie. Je na jej rozhodnutí, či informácie sprístupní; ak tak však urobí, vzťahuje sa na ňu rad povinností, okrem iného hlavne zásada rovnakého zaobchádzania.“ Z tvrdenia žalobcu, že trvá na sprístupnení celej Správy z právneho auditu je zrejmé, že nemal záujem o konkrétne informácie, ale zaujíma ho ich vzájomné usporiadanie a návязnosť, čo v zásade býva predmetom ochrany duševného vlastníctva a zároveň jeden z dôvodov, pre ktoré smernica ani ZSI neobsahuje povinnosť povinnej osoby dokumenty sprístupňovať. Výkonanie právneho auditu ani zhotovenie správy z právneho auditu nie je zákonom vymedzená povinnosť obce a navyše ak je správa z právneho auditu autorským dielom, ako dokument je v zmysle čl. 1 ods. 2 písm. b/ smernice vylúčená aplikácia smernice.

Žalovaný v súlade s § 14 ods. 3 ZSI preskúmal, či žiadosť o informáciu zo dňa 21.09.2011 má predpísané náležitosti. Nakoľko žalobca označil iba dokument, o ktorého sprístupnenie by mal záujem a nie aj konkrétnu informáciu, bol vyzvaný na doplnenie žiadosti tak, aby bolo správnomu orgánu zrejmé, akú konkrétnu informáciu ma poskytnúť. Žalobca v stanovenej lehote žiadosť nedoplnil, a preto bola postupom podľa § 14 ods. 3 ZSI odložená. Požiadavka žalobcu na poskytnutie kópie dokumentov ho nezbavuje povinnosti špecifikovať, ktorých informácií sa žiadosť týka, čo do obsahu. Žiadosť o kópiu je žiadosťou o poskytnutie informácie v určitej forme, nie však vymedzením toho, ktorých informácií sa žiadosť týka (z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3SŽ/16/2004 zo dňa 08.04.2005), pričom v tejto súvislosti poukázal žalovaný na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR.

Žalovaný ďalej nesúhlasil s právnym posúdením krajského súdu ohľadne povahy napádaného rozhodnutia. Oznámenie o odložení žiadosti nemožno považovať za individuálny správny akt, nakoľko sa ním nezakladajú, nemenia ani nezrušujú práva žiadateľa, ani ním nie sú priamo dotknuté. Rovnako podania žalobcu podané po uplynutí lehoty stanovenej správnym orgánom na doplnenie žiadosti nie je možné považovať za riadne opravné prostriedky, a preto nemohlo dôjsť ani k naplneniu zákonnej fikcie vydania fiktívneho rozhodnutia a krajský súd mal konanie zastaviť. Krajský súd rovnako nešpecifikoval, z akých dôvodov mal za to, že výzva na doplnenie žiadosti adresovaná žalobcovi bola neúplná. Pokiaľ krajský súd uviedol, že ohľadne právneho auditu už bolo judikované aj v iných prípadoch, žalovaný poukázal, že Najvyšší súd SR nikdy nerozhodoval o tom, či správa z právneho auditu je alebo nie je autorským dielom, predmetom konania pred Najvyšším súdom SR boli rozhodnutia procesné resp. týkajúce sa trov konania. Inej osobe žalovaný sprístupnil len konkrétne z právneho auditu extrahované informácie, ktorú možnosť mal aj žalobca, ktorý sa však domáhal sprístupnenia zásadne celej správy z právneho auditu.

Krajskému súdu žalovaný vytýkal nedostatok zákonného postupu podľa § 250j ods. 6 O. s. p. Krajský súd nevyzval žalovaného k uvedeniu dôvodov, pre ktoré nemožno informáciu sprístupniť, bola doručená len výzva na vyjadrenie sa k žalobe, v ktorej nebolo uvedené, že je potrebné uvádzať ďalšie dôvody, pre ktoré nemožno informáciu sprístupniť. Uvedeným postupom došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Žalovanému bolo odňaté právo argumentovať a odôvodniť, že na správu z právneho auditu sa vzťahujú práva duševného vlastníctva tretích osôb. Krajský súd začal sám posudzovať otázku autorstva k správe z právneho auditu, a to aj napriek neexistencii výzvy podľa § 250j ods. 6 O. s. p. a napriek tomu, že krajský súd nemal túto k dispozícii. Krajský súd tak svojvoľne prijal záver, že nejde o autorské dielo. Pokiaľ bol krajský súd názoru, že súčasťou administratívneho spisu mala byť aj správa z

právneho auditu, takýto záver považoval žalovaný za svojvoľný a nepochopiteľný. Správny súd, viazaný kasačným princípom správneho súdnictva, nie je sám oprávnený urobiť záver o tom, či správa u právneho auditu je alebo nie je autorským dielom, túto rieši ako predbežnú otázku správny orgán v zmysle § 11 ods. 1 písm. c/ ZSI. Úlohou krajského súdu nie je suplovať rozhodnutie správneho orgánu vlastným rozhodnutím a rozhodnúť, či niečo je alebo nie je autorským dielom, ale poučiť správny orgán, akým spôsobom má aplikovať medze svojej úvahy pri hodnotení predbežnej otázky. Z uvedeného dôvodu nebolo potrebné, aby bola súdu predložená správa z právneho auditu. Len správny orgán mal dôvod mať posudzované dielo u seba, krajský súd správu z právneho auditu nepotreboval. Správa z právneho auditu je autorským dielom, z dôvodu jej konštrukcie, logických formulácií, dizajnu a pod, čo žalovaný zdôraznil už v rozhodnutiach, ktoré boli predmetom súdneho prieskumu v konaní vedenom pre Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 13S/126/2011, kedy boli týmto súdom z nepochopiteľných dôvodov zrušené. Žalobca si rovnako nepochybne uvedomuje vysokú hodnotu správy z právneho auditu vyplývajúcu práve z jej atribútov ako autorského diela a primárnym záujmom je toto know - how autorov získať spôsobom obchádzajúcim záujmy autora.

V priebehu odvolacieho konania žalovaný predložil súdu kúpnu zmluvu zo dňa 10.03.2015 dojednanú medzi žalovaným a spoločnosťou GARANT PARTNER legal s.r.o., predmetom ktorej bol predaj originálu správy z právneho auditu za cenu 1 €.

K predloženej kúpnej zmluve sa písomným podaním zo dňa 24.05.2015 vyjadril žalobca tak, že kúpnu zmluvu považoval za absolútne neplatnú pre nedostatok vážnosti, nakoľko zmyslom prevodu vlastníckeho práva nebol skutočný prevod vlastníctva, ale zamedzenie prístupu k takejto informácii vo vzťahu k žalobcovi. Išlo o právny úkon simulovaný, ktorý naviac svojim účelom obchádza ZSI a prieči sa dobrým mravom. Nakoľko žalovaný na základe zmluvy o poskytnutí právnych služieb za správu z právneho auditu zaplatil 9600 € s DPH, pokiaľ kúpnu zmluvu podpísal len primátor Mesta Trenčín, spôsobuje to rovnako jej neplatnosť, keďže v zmysle Zásad hospodárenia a nakladania s majetkom Mesta Trenčín, primátor schvaľuje predaj hnutelných vecí samostatne do hodnoty 3500 €; vo veciach nad sumu 3500 € rozhoduje mestské zastupiteľstvo. Žalobca zdôraznil, že správa z právneho auditu nie je autorským dielom. Správa z právneho auditu bola vyhotovená na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov, právne služby sú predmetom činnosti advokáta a predstavujú poskytovanie služieb podľa zákona č. 586/2003 Z. z. správa z právneho auditu vznikla ako výsledok poskytovania právnych služieb žalovanému, pričom je možné sa domnievať, že k rovnakému výsledku by dospel hociktorý iný, porovnateľne zručný advokát. Žalobca tiež uviedol, že súd sa zaoberá skutkovým a právnym stavom v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Nezákonnému a nedobromyseľnému postupu žalovaného nemôže byť poskytnutá väčšia ochrana ako zákonnému postupu a oprávnenému očakávaniu žalobcu. Záverom žalobca navrhol zaviazat' žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19.08.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Žiadosťou o poskytnutie informácií sa žalobca domáhal sprístupnenia kópie Správy z právneho auditu vypracovaného spoločnosťou GARANT PARTNER legal s.r.o., na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne

doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 250i ods. 1 vety prvej O. s. p., pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa § 11 ods. 1 písm. c/ ZSI, povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak tým možno porušiť ochranu duševného vlastníctva ustanovenú osobitným predpisom s výnimkou, ak osoba oprávnená podľa týchto osobitných predpisov na výzvu povinnej osoby na sprístupnenie informácie udelí súhlas.

Podľa § 12 ZSI, všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov sa s ním stotožňuje v celom rozsahu. Žalovaný v podanom odvolaní uvádzal v zásade rovnaké skutočnosti ako v podanej žalobe, s ktorými sa dostatočne vysporiadal už krajský súd. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a pre zdôraznenie jeho správnosti uvádza:

Pokiaľ v priebehu odvolacieho konania bola súdu predložená kúpna zmluva, najvyšší súd s poukazom na § 250i ods. 1 O. s. p. uvádza, že je viazaný skutkovým stavom aký bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, a preto nemohol brať do úvahy postupy žalovaného, podľa názoru najvyššieho súdu sledujúce nesprístupnenie informácie, uskutočnené po vydaní napadnutého rozhodnutia a dokonca po vydaní rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť sprístupniť požadovanú informáciu. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd nezaoberal ani námietkami žalobcu o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy.

Vo vzťahu k argumentácii žalovaného týkajúcej sa nesprávnej transpozície smernice 2003/98/ES a povahy Správy o právnom audite ako informácie na opakované použitie, najvyšší súd uvádza, že nie je zrejmé, na základe akých kritérií by sa malo v prejednávanom prípade jednať o informáciu na opakované použitie, nakoľko pokiaľ žalovaný mal za to, že Správa o právnom audite je autorským dielom, na takéto informácie sa v zmysle § 21c ods. 1 písm. c/ ZSI ako aj čl. 2 ods. 2 písm. b/ nevzťahujú osobitné ustanovenia o opakovanom použití informácií. Navyše pokiaľ by sa aj jednalo o informáciu na opakované použitie, jej sprístupnenie je, okrem iného, viazané zásadou rovnakého zaobchádzania.

Najvyšší súd dáva v tomto smere účastníkom do pozornosti, žalovanému nepochybne známe meritórne

rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. 6SŽi/5/2012 zo dňa 24.04.2013 (nie rozhodnutie procesné ako uvádzal žalovaný), predmetom ktorého bolo preskúmanie fiktívneho rozhodnutia žalovaného - Mesta Trenčín o odvolaní žalobcu (občianskeho združenia) proti rozhodnutiu Mestského úradu v Trenčíne, ktorým nevyhovelo podľa § 11 ods. 1 písm. c/ ZSI žiadosti žalobcu o zaslanie výsledkov právneho auditu, vykonaného AK GARANT PARTNER legal s.r.o., s ktorou Mesto Trenčín uzatvorilo dňa 22.12.2010 Zmluvu o poskytovaní právnych služieb. V predmetom konaní najvyšší súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/65/2011-54 zo dňa 21.02.2012, ktorým preskúmané rozhodnutie zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O. s. p., pričom v tomto rozsudku sa krajský súd vyjadril aj k povahe Správy z právneho auditu ako autorského diela. Žalovaný tak aspoň čiastočne sprístupnil informácie aj inému subjektu, čo napokon aj uviedol v podanom odvolaní, a teda bol povinný postupovať prinajmenšom rovnako aj v prípade žalobcu.

Správu z právneho auditu považoval žalovaný za autorské dielo. Krajský súd dospel k záveru, že takúto povahu dokumentu žalovaný nepreukázal. Žalovaný rovnako namietal, že krajský súd nemohol skúmať povahu Správy o právnom audite, keď táto otázka je vymedzená do pôsobnosti správneho orgánu ako predbežná. K totožnej námietke sa najvyšší súd už vyjadroval, práve v rozsudku sp. zn. 6SŽi/5/2012 zo dňa 24.04.2013, v ktorom, okrem iného, uviedol:

„Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy OSP (v rámci ktorého bolo vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Prakticky to znamená, že správny orgán v súlade so zásadou materiálnej pravdy náležite zistí skutkový stav veci a tento podriadi pod príslušné ustanovenie hmotnoprávneho predpisu. Následne súd v rámci súdneho prieskumu preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu v tom smere, či správny orgán náležite zistený skutkový stav veci (zásada materiálnej pravdy) správne právne posúdil.

Pokiaľ by podstata správneho súdnictva mala spočívať v tom, že súd „iba preskúmava rozhodnutia“, tak to by v podstate v tomto konkrétnom prípade znamenalo, podľa názoru žalovaného, že súd mal preskúmať, iba či v odôvodnení rozhodnutia je špecifikovaný dôvod odmietnutia požadovanej informácie, avšak bez následnej možnosti posúdenia jeho relevancie a s týmto názorom sa najvyšší súd nestotožňuje už z vyššie uvedených dôvodov.

Niet pochyb o tom, že prihlásením sa Slovenskej republiky k princípom demokratického právneho štátu, resp. prijatím Listiny základných práv a slobôd a Ústavy Slovenskej republiky došlo aj u nás k prechodu od koncepcie diskretnosti verejnej správy (štátnej správy i samosprávy) k princípu publicity správy (t. j. jej otvorenosti a transparentnosti). Tým sa zmenilo základné právne-filozofické východisko pri riešení otázky prístupu verejnosti k informáciám o činnosti verejnej správy v tom zmysle, že teraz majú v zásade všetci právny nárok na prístup ku všetkým informáciám okrem tých, ktoré sú osobitným zákonom, taxatívne a iba z nevyhnutných dôvodov z poskytnutia vylúčené."

Žalovaný nepovažoval v tejto súvislosti za potrebné predložiť konajúcemu súdu Správu o právnom audite, keď mal za to, že krajský súd túto „nepotreboval". Najvyšší súd zdôrazňuje, že žalovaný, navyše ako správny orgán, teda subjekt verejného práva, je povinný dodržiavať zásady právneho štátu (čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR), najmä zásadu legality a zvrchovanosti ústavy a zákona. Podľa § 250j ods. 7 O. s. p. sú správne orgány viazané právnym názorom súdu. Krajský súd v Trenčíne už skorším rozsudkom sp. zn. 13S/126/2011 zo dňa 04.07.2012 zrušil skoršie rozhodnutia žalovaného, nie z „nepochopiteľných dôvodov" ako uvádzal žalovaný, ale práve z dôvodu nepredloženia kompletného administratívneho spisu, nakoľko jeho súčasťou nebola dotknutá Správa z právneho auditu. Žalovaný bol tak v tejto otázke viazaný skorším vysloveným právnym názorom Krajského súdu v Trenčíne vo veci sp. zn. 13S/126/2011 ako aj vo veci sp. zn. 11S/65/2011. Vlastným postupom tak žalovaný nepreukázal tvrdenia o povahe dotknutého dokumentu, pričom ani v podanom odvolaní neuviedol na podporu tohto

záveru žiadne konkrétne argumenty.

Vychádzajúc zo záväznosti ústavy pre všetky orgány verejnej moci, všeobecné súdy nevynímajúc, ústavný súd konštatuje, že orgány verejnej moci musia v rámci výkonu svojich právomoci v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy vždy zohľadňovať ochranu práva na prístup k informáciám, a to minimálne v rozsahu jej ústavných záruk (in: nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 464/2010 zo dňa 10.11.2011).

Pokiaľ žalovaný odložil žiadosť žalobcu, nie je zrejmé z obsahu podaného odvolania ako ani z výzvy adresovanej žalobcovi ako žiadateľovi, akým iným spôsobom mal túto žiadosť doplniť, resp. koncipovať, aby pre žalovaného dostatočne konkrétne vymedzil informácie, o ktoré má záujem, pokiaľ nemal dostatočnú vedomosť o obsahu dokumentu, v ktorom boli tieto obsiahnuté. Správne tak konštatoval krajský súd aj vadu tejto výzvy.

Žalovaný v podanom odvolaní namietal rozdiel medzi informáciou a dokumentom. Najvyšší súd nespochybňuje, že tieto dva termíny nie sú úplne totožné, avšak je potrebné zdôrazniť, že definícia informácie, tak ako ju predostrel žalovaný vychádza z jej nehmotného charakteru. Ako náhle je zachytená na určitom médiu, žalovaný túto považuje za dokument, na ktorý sa nevzťahuje právo na informácie. Takýto výklad však v podmienkach materiálneho právneho štátu nemôže obstať. Jeho prijatím by bolo poskytovanie informácií obmedzené len na ich (zrejme) ústne podanie, pretože ich zachytením na hmotný substrát by sa z informácie stal dokument, na ktorý podľa žalovaného nedopadá právo na informácie.

„Z ústavnej definície vyplýva, že právo na informácie, má tri zložky, a to vyhľadávanie, prijímanie a rozširovanie informácií...Prijímanie informácií je získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná. Získanie informácie sa môže uskutočňovať tak zmyslovými orgánmi, ako aj rôznymi technickými prostriedkami, akými sú za súčasného stavu zvukové, obrazové, ako aj zvukovo-obrazové záznamy, ale aj akýmkoľvek iným spôsobom". (z nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 57/00).

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú ústavný súd konštantne zohľadňuje vo svojej rozhodovacej činnosti, právo na prístup k informáciám predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti, jednu zo základných podmienok jej rozvoja a seberealizácie jednotlivca. V intenciách prejednávanej veci nemožno nezdôrazniť, že právny audit bol vypracovaný na základe zmluvy, ktorú uzavrel žalovaný ako subjekt verejnej správy, teda nie ako súkromná osoba, či pri výkone vlastnej podnikateľskej činnosti, pričom vypracovanie tohto auditu bolo hradené z verejných prostriedkov. V danej veci sa tak javí ako oprávnená požiadavka združenia občanov na poskytnutie požadovanej informácie ako určitá forma verejnej kontroly nakladania s finančnými prostriedkami zo strany občanmi volených orgánov.

Záverom najvyšší súd uvádza, že sa stotožnil s námietkou žalovaného ohľadne nedostatku výzvy podľa § 250j ods. 6 O. s. p. zo strany krajského súdu, avšak s ohľadom na § 212 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. na ňu neprihliadal, nakoľko nemala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku vysporiadal dôsledne so všetkými relevantnými dôvodmi, pre ktoré žalovaný považoval za správne informáciu neposkytnúť, ktoré opakovane uvádzal počas celého konania ako aj v podanom odvolaní. Zrušenie rozsudku krajského súdu len z toho dôvodu, by tak bolo prehnaným formalizmom, ktorý je potrebné v prejednávanej veci odmietnuť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. a § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v sume 177,86 €, pozostávajúcich z odmeny za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie vo veci samej zo dňa 24.05.2015) v sume 139,83 €, režijný paušál v sume 8,39 €, zvýšenú o DPH vo výške 20 %.

Žalovaný je v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p. povinný náhradu trov zaplatiť na bankový účet právnej zástupkyne žalobcu vedený v Tatrabanke, a.s., č. ú. 2613221067/1100 v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom

od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.